Република Србија
УПРАВНИ СУД
19 У 201/16
08.06.2018.године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Џакула, председника већа, Слађане Бојовић и Радојке Маринковић, чланова већа, са судским саветником Михајлом Ралићем, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиље А. И. из З. ул. ..., против решења број: 300-436-05-01709/2015-I1000 од 25.11.2015. године Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Сектора за порескоправне послове и координацију, Регионалног одељења за другостепени поступак Београд, сада Министарства финансија, Сектора за другостепени порески и царински поступак, Одељење за другостепени порески поступак Београд, у предмету пореском, у нејавној седници већа, одржаној дана 08.06.2018. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба **СЕ ОДБИЈА**.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиље за накнаду трошкова управног спора.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиље изјављена против решења Градске управе града Београда, Секретаријата за финансије, Управе јавних прихода града Београда, Сектора јавних прихода за подручје градских општина, Одељење Земун, број: I-02-436-1/39636/2015-021 од 01.06.2015.године којим је тужиљи утврђен порез на имовину за 2015. годину за непокретности које се налазе у З. ул. ... и то за стан површине 162,58 м2, у износу од 43.711,16 динара и за пословни објекат површине 166.72 м2 у износу од 126.957,41 динара.

Тужбом, поднетом Управном суду дана 06.01.2016.године, тужиља оспорава законитост решења туженог органа из свих законом прописаних разлога. Наводи да првостепени орган, приликом утврђивања пореске обавезе, није узео у

обзир да се стамбени објекат налази у поткровљу у коме живи четворочлана породица и да поступак његове легализације није довршен те да је, у односу на пословни објекат, дошло до смањења промета у објекту који се користи као перионица аутомобила због промена смера кретања возила у ул. Добановачкој. Истиче да је предметна непокретност изграђена још 1980. године од када на објекту нису извршени никакви радови. Услед наведеног, сматра да су управни органи погрешно утврдили цену за наведени стамбени и пословни простор, те да су решења управних органа паушална, без јасно одређених разлога на основу којих је утврђена висина пореске обавезе. Сматра да су управни органи, сходно члану 6. Закона о порезу на имовину, били дужни да доставе податке да ли је у истом периоду било промета и под којим тржишним условима и ценама су објекти слични њеном објекту, били у промету, те да није правилно примењен ни члан 5. истог закона, јер није образложено зашто вредност непокретности није умањена за стопу амортизације од 40% иако су по тужиљином мишљењу, испуњени сви услови за умањење од 40%. Предложила је да суд уважи тужбу, поништи оспорено решење и предмет врати надлежном органу на поновни поступак и одлучивање, те да суд обавеже туженог да јој накнади све трошкове управног спора.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења, и предложио је да суд тужбу одбије.

Управни суд је у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС”, бр. 111/09), решио предмет спора без одржавања усмене расправе, сматрајући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања па је испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе у смислу члана 41. став 1. Закона о управним споровима, оценом навода изнетих у тужби, одговору на тужбу и списа ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Из списа предмета и образложења оспореног решења произлази да је тужиљи ожалбеним решењем од 01.06.2015. године утврђена обавеза пореза на имовину за 2015. годину, за непокретности ближе наведене у диспозитиву решења у укупном износу од 170.668,57 динара. Поступајући по жалби тужиље тужени орган је оценио да је решење првостепеног органа правилно и на закону засновано и да је пореска обавеза пореза на имовину за наведене непокретности за 2015. годину утврђена на основу података исказаних у пореској пријави, да су предметне непокретности правилно сврстане у другу зону, да је правилно утврђена просечна цена по м2 непокретности за стамбени простор у износу од 126.700,00 динара и за пословни простор у износу од 201.800,00 динара, након чега су вредности објеката кориговане за износ амортизације и то за обе непокретности по 27,20% док је за стан тужиље, обавеза умањена за порески кредит у износу од 20.000,00 динара, применом члана 13. Закона о порезима на имовину, јер тужиља живи на адреси те непокретности. Тужени орган је ценио наводе жалбе, али је нашао да се пореска обавеза није могла кориговати с обзиром на цитиране прописе на основу којих је обавеза утврђена при чему се тужиља није одазвала позиву за учешће у поступку по жалби иако је достава позива тужиљи покушана у два наврата. На основу наведеног, тужени орган је применом члана 151. став 1. Закона о пореском посутпку и пореској администрацији одлучио као у диспозитиву оспореног решења.

Одредбом члана 2. став 1. тачка 1. Закона о порезима на имовину

(„Службени гласник РС” бр. 26/01...68/14), прописано је да се порез на имовину плаћа на непокретности које се налазе на територији Републике Србије, и то на: право својине, односно на право својине које на земљишту површине преко 10 ари, а ставом 2. тачка 2. истог члана прописано је да се непокретности у смислу става 1. сматрају стамбене, пословне и друге зграде, станови, пословне просторије, гараже и други надземни и подземни грађевински објекти, односно њихови делови, док је чланом 4. став 1. тачка 1. овог закона, прописано да је обвезник пореза на имовину правно и физичко лице које на непокретности на територији Републике Србије ималац права из члана 2. став 1. тачка 1. овог закона.

Одредбом члана 5. став 1. овог закона, прописано је да је основица пореза на имовину на непокретности пореског обвезника који не води пословне књиге вредност непокретности утврђена у складу са овим законом, ставом 2. је прописано да вредност непокретности из става 1. овог члана утврђује орган јединице локалне самоуправе, надлежан за утврђивање, наплату и контролу изворних прихода јединице локалне самоуправе, а према ставу 3. истог члана прописано је да се вредност непокретности из става 1. овог члана, може умањити за амортизацију по стопи до 1% годишње применом пропорционалне методе, а највише до 40%, почев до истека сваке календарске године у односу на годину у којој је извршена градња, односно последња реконструкција објекта, а на основу одлуке скупштине јединице локалне самоуправе о висини стопе амотризације која важи на дан 15. децембра године која претходи години за коју се утврђује порез на имовину и која је објављена у складу са законом.

Одредбом члана 2. Одлуке о висини стопе амортизације за утврђивање пореза на имовину („Сл. лист града Београда”, број 56/2013), прописано је да стопа амортизације из члана 1. ове одлуке износи 0,80%, применом пропорционалне методе, почев од истека сваке календарске године у односу на годину у којој је извршена изградња, односно последња реконструкција објекта.

Одредбом члана 6. став 1. Закона о порезима на имовину прописано је да се вредност непокретности из члана 5. овог закона утврђује применом следећих елемената: 1. корисна површина и 2. просечна цена квадратног метра одговарајућих непокретности у зони у којој се налази непокретност.

Одредбом члана 33. истог закона, прописано је да се утврђивање пореза на имовину врши на основу података из пореске пријаве, пословних књига пореских обвезника и других података којим орган надлежан за утврђивање, наплату и контролу пореза располаже, а од значаја су за утврђивање пореске обавезе.

Одлуком о одређивању зона и најопремљенијих зона на територији града Београда за утврђивање пореза на имовину („Службени лист града Београда” бр. 55/13 и 87/14), Улица ... у 3. је сврстана у другу зону.

Решењем о утврђивању просечне цене квадратног метра одговарајућих непокретности по зонама на територији града Београда за утврђивање пореза на имовину за 2015. годину за другу зону у којој се налази Улица Добановачка бр 6А у Земуну, за станове је утврђена просечна цена м² у износу од 126.700,00 динара, а за пословни простор утврђена просечна цена м² у износу од 201.800,00 динара.

Полазећи од наведеног чињеничног стања и цитираних прописа, правилно је, по оцени Управног суда, тужени орган одбио жалбу тужиље изјављену против првостепеног решења, налазећи да је првостепени орган правилно утврдио тужиљи порез на имовину за предметне непокретности за 2015. годину, сагласно цитираним прописима. Оспореним решењем цењена су сва питања и околности која су

могла бити од утицаја на законитост оспореног решења, а образложење оспореног решења садржи јасне и одређене разлоге којима се руководио тужени орган при оцени законитости ожалбеног решења, у складу са одредбом члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ” број 33/97 и 31/01 и „Службени гласник РС” број 30/10), које одредбе се примењују и у пореским поступцима сагласно члану 3. став 2. Закона о пореском поступку и пореској администрацији („Службени гласник РС” број 80/02...105/14), а које разлоге прихвата и Управни суд. Са тих разлога, неосновани су наводи тужбе, који су истицани и у жалби, а како се у управном спору проверава законитост коначног управног акта на подлози чињеница утврђених у управном поступку, то не постоји обавеза суда да образлаже све наводе тужбе уколико су они већ истицани у управном поступку који је претходио управном спору, и у том поступку били оцењени, као што је то овде био случај.

Суд је ценио навод тужбе да је цена квадратног метра непокретности које су предмет опорезивања одређена цитирањем законских прописа без опредељења на који начин је утврђена просечна вредност м2 на предметној локацији која би се основано могла применити, те да није достављен одговарајући податак да ли је било промета и по којим тржишним условима и ценама су објекти истог квалитета били у промету, па је нашао да тај навод није од утицаја на другачије решење ове управне ствари. Ово стога што, по налажењу суда, код наведених законских прописа, методологија по којој је Градска управа града Београда – Секретаријат за финансије утврдила просечне цене наведене у Решењу о утврђивању просечне цене квадратног метра одговарајућих непокретности по зонама на територији града Београда за утврђивање пореза на имовину за 2015. годину, не може бити предмет овог поступка, нити закон прописује обавезу да јединица локалне самоуправе објави цене остварене у промету одговарајућих непокретности по зонама у периоду од 1. јануара до 30. септембра године која претходи години за коју се утврђује порез на имовину.

Суд је ценио наводе тужбе да је при амортизацији 1% по години и години градње 1980. морала бити одређена максимална амортизација од 40%, као и да образложење оспореног решења не садржи одговор на питање из ког разлога вредност непокретности није умањена за 40%, па налази да ови наводи није од утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења. Ово из разлога што се из жалбе која се налази у достављеним списима, види да тужиља ове наводе није износила у жалби, па и чињеница да одговор на ово питање није садржан у образложењу није од утицаја на правилност и законитост оспореног решења. При томе, суд налази да тужиља датим наводима није довела у озбиљну сумњу правилност оспореног решења којим је одбијена жалба тужиље и правилност закључка туженог да је првостепеним решењем тужиљи правилно коригована вредност објекта за износ амортизације и то за обе непокретности по 27,20%.

Суд је оценио да наводи тужбе којима се указује да приликом утврђивања пореске обавезе порески органи нису узели у обзир да је због промене смера улице смањен промет у пословном простору од кога живи четворочлана породица, нису од утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења, будући да наведеним правним прописима, на које се порески органи правилно позивају, није предвиђено да су те околности од утицаја на утврђивање предметне пореске обавезе.

Суд је оценио да ни остали наводи тужбе нису од утицаја на другачију

одлуку, јер тужиља тим наводима нити достављеним прилозима уз тужбу није довела у озбиљну сумњу правилност и законитост оспореног решења.

Са наведених разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиље, Управни суд је применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу првом диспозитива пресуде.

Суд је одбио као неоснован захтев тужиље за накнаду трошкова управног спора, с обзиром на успех тужиље у овом управном спору, па је одлучио као у ставу другом диспозитива пресуде, на основу одредбе члана 66., 67. и 74. Закона о управним споровима, сходном применом одредбе члана 150. и 153. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС” број 72/11...55/14).

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 08.06.2018. године, 19 У 201/16

Записничар **Председник већа-судија**
Михајло Ралић, с.р. **Гордана Џакула, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СМ